

Conferència de Moviment Popular

Festa Avant, Cotxeres de Sants
20 de juny de 2009

1.-Una mica d'història

El moviment veïnal de la darrera etapa del franquisme i la transició política espanyola tenia, entre d'altres, uns determinats trets característics: el primer era la seva composició majoritària de persones novingudes d'arreu de l'estat i que, en funció dels processos migratoris interns, es varen ubicar al voltant de les ciutats econòmicament més actives del nostre país. El segon, esdevé de la percepció de la seva realitat social i econòmica amb carències i de la convicció que, davant de situacions molt comunes (manca de serveis públics mínims en els barris nous d'autoconstrucció, etc.) sorgeix la necessitat d'intervenir organitzadament al voltant de les entitats que objectivament podien defensar els seus interessos, reivindicant i assolint, poc a poc, aquells mínims nivells de qualitat de vida que qualsevol zona, barri o comunitat necessitaven. Així, l'estructuració d'una xarxa de clavegueram, la recuperació d'espais públics (places, rambles, equipaments...) arrabassant-los a l'especulació, l'asfaltatge de carrers, etc. eren accions reivindicades i, en molts casos aconseguides, identificades en els nostres pobles i, principalment, a ciutats del nostre entorn. Afegirem un altre tret característic: una ja històrica tradició associativa catalana i un fort moviment obrer i sindical, col·lapsats per la guerra civil i que va emergir clandestinament amb instruments tant potents i importants com el PSUC i les Comissions Obreres, sense deixar de banda el paper jugat per l'Assemblea de Catalunya a les localitats.

Aquests trets també tenen una columna vertebral important: el sentit del què és col·lectiu. Les condicions objectives eren similars i comunes tant des de la decisió de desplaçar-se des dels seus llocs d'origen (causes econòmiques, polítiques o socials) fins la realitat de l'entorn de recepció, desestructurat per la manca de polítiques d'acollida i d'estratègies públiques d'atenció a la població en general i, en particular, la manca de previsió dels creixements urbanístics i demogràfics conseqüència del fet migratori. Aquesta situació, dins el conscient de l'individu, comporta la necessitat d'actuació conjunta davant la sensació que els problemes d'un particular eren els mateixos que els del seu veí i, per tant, calia fer front comú per a resoldre'ls. Aquesta coincidència objectiva i subjectiva, conjuntament amb un moment històric d'alt compromís polític i social, va ser un dels motius de la projecció de les associacions de veïns i del seu gran camp d'acció al barri que, més enllà de les reivindicacions bàsiques, canalitzava les inquietuds i propostes de sectors concrets (joves, dones, culturals, ...) al mateix temps que s'anava desenvolupant com a organització. La precarietat de les barriades i l'explotació de la classe obrera a les fàbriques van propiciar una gran unitat de classe i d'aquí va aflorar el millor d'ella... la solidaritat. Els i les comunistes érem al centre del debat de classe. Unitat que també va haver de plantar cara a les massives detencions de centenars de camarades en aquest període.

L'evolució sociològica, econòmica i política des d'aquells moments fins l'actualitat ha deformat, totalment aquella "columna vertebral" de la dinamització social. La introducció de pautes de competitivitat i de consum individual, la cultura de la nova satisfacció personal en competència amb les persones que ens envolten, la recerca del minut de glòria individual... ha disgregat els objectius comuns en interessos individuals i, encara més, ha fet incompatibles els interessos propis amb els de la resta. Aquesta atomització ha estat un dels elements centrals de la pèrdua del potencial d'organitzacions històriques (només cal veure el percentatge de persones de Catalunya organitzades) i del constant envelliment d'aquestes estructures socials (aquesta afirmació és quelcom més que una intuïció).

D'altra banda, el moviment veïnal en el seu conjunt va patir una experiència nova d'aquella època. L'arribada de les eleccions democràtiques que va nodrir els nous ajuntaments i els seus equips tècnics amb quadres polítics ciutadans que s'havien format sota l'ombra dels moviments veïnals. Es van crear en aquells temps contradiccions que arrosseguem encara avui en dia i que d'una manera o d'altra no han permès la formació de nous quadres.

És des d'aquesta perspectiva històrica que ens hem fixat unes orientacions per al debat. A més, tenim clar que iniciem una nova etapa de treball que vol anar a construir proposta. És per això que enumerem algunes de les reflexions a compartir:

2.- Les estructures urbanes i els àmbits de barris o ciutat.

Es desenvolupen en els darrers 25 anys canvis importants que comporten noves necessitats de la vida urbana i una major mobilitat de les persones, causats pels canvis de lloc de treball i de vivenda dins i fora de les àrees metropolitanes. Canvis que comporten la pèrdua del caràcter industrial d'alguns pobles i ciutats i la creació de nous barris i nous pobles-ciutat amb noves necessitats. Es donen canvis en l'estructura del teixit urbà: diversificació de la vivenda, indústria, centres comercials. Es reforça el perfil financer de les grans ciutats i les capitals de comarca. Les estructures socials als barris i ciutats són més heterogènies. Els canvis sociològics arriben a modificar el perfil social i les classes mitjanes.

Ara, les noves classes demanen altres tipus de resposta, tenen noves necessitats i diferents actituds front les demandes i la resolució de conflictes. La crisi econòmica comportarà, ara, que s'obrin noves necessitats i nous tipus de solucions.

La convivència als barris de diferents col·lectius hauria d'enriquir la vida social. Però la marginació d'importants col·lectius, la diferenciació classista i l'estandardització de models de vida dificulten els graus de relació.

La concepció en si mateixa de les ciutats, el seu paper centre-perifèria i les seves relacions de feudo-vassallatge continuen definint les ciutats com a nuclis de l'economia. Són estructures econòmiques i comercials que en alguns casos expulsen fora de les seves fronteres naturals els treballadors i especialment a la gent jove o en altres mantenen bosses de misèria i marginació importants.

És en aquest sentit que l'extensió i creació de noves AV, entitats culturals, plataformes i grups socials de caràcter progressista, etc permeten de diferent manera i forma la defensa de la qualitat de vida, d'un urbanisme pensant en les persones i amb perspectiva de gènere, de la sostenibilitat ambiental, dels recursos comunitaris, de la convivència en la diversitat, i de l'atenció a les persones amb necessitats. Continuen movent l'acció veïnal i permeten la creació de noves estructures més dinàmiques, moltes d'elles, integrades per gent jove nascuda ja en una altra època i amb noves vivències.

3.- L'estat actual del moviment veïnal

Fins ara hem definit el moviment veïnal com a moviment reivindicatiu en temes concrets, que analitza les necessitats reals dels moments històrics als barris i pobles que lluita per superar els dèficits urbanístics, escolars i socials. Reivindicatiu en temes polítics també, però sobretot, mobilitzador de les persones. Amb cabuda per a tothom, és un moviment unitari. És un moviment solidari. També ha estat capaç de seguir una evolució molt positiva, com per exemple en el nou paper que ha de jugar el moviment veïnal pel que fa a una cultura de nova proposta, de l'economia social, de la immigració, de la salut, la prevenció i l'habitatge, el medi ambient... Per als comunistes és un dels instruments socials que permet l'articulació de la societat civil, i és autònom. I la validesa d'aquest projecte radica també en el seu arrelament.

Hi ha hagut escissions en el moviment: ruptura i aparició de nous grups i participació d'"apolítics" dins del moviment veïnal, també en altres moviments socials, articulats o no. Hi ha interferències de sectors de dretes i manipulació de conductes, actituds i formes de relació. Hem patit i patim un intervencionisme institucional que condicions els projectes del moviment associatiu respecte a les subvencions.

Ens trobem amb dèficits importants: d'afiliació i participació continuada, de cansament i, a vegades, d'escepticisme; de focalització de propostes; d'envelliment i falta de perspectives de creixement (renovació); d'incapacitat d'abordar nous reptes amb caràcter mobilitzador. I amb una important pervivència d'elements de la etapa anterior, que es situen entre els mètodes i formes de treball positius fa anys però desfasades en l'actual etapa, i les noves formes d'organització i els nous projectes.

Actualment, moltes de les propostes són massa localistes i hi ha una manca de visió global. A més, una part de l'estructura viu allunyada del territori, de les assemblees i de la participació.

Però també hi ha elements positius, entre ells: la quantitat d'experiències comunes, una estabilització estructural i amplis coneixements de realitats més enllà del barri; encara que amb baixa participació, el caràcter assembleari i participatiu continua sent fonamental; la complementarietat de les polítiques de serveis; el paper contractual en les noves lluites; la lluita per una nova cultura de l'aigua. D'altra banda, les lluites pels excessos de les taxes municipals, per les agressions provocades per projectes urbanístics, per empreses contaminants, les plataformes unitàries i la recerca de recursos comunitaris mantenen el caràcter d'algunes mobilitzacions. És fonamental el caràcter de la negociació veïnal als municipis amb major o menor sensibilitat pels temes socials (governos municipals).

S'elaboren projectes culturals de barri, es participa en plans de desenvolupament social i comunitari, medi ambient i sostenibilitat, xarxes d'inclusió, integració, cooperació, cohesió social... s'interrelacionen les diferents entitats amb interessos comuns i preocupades en la creació d'una xarxa horitzontal de barri o ciutat que respongui a les necessitats col·lectives de les persones. Per això també és necessari recuperar el sentit del què és col·lectiu.

El moviment veïnal ha participat intensament en les lluites de les grans infraestructures: el IV Cinturó, el soterrament de vies (Sant Andreu, Sabadell, Sants) i la seva relació amb la lluita per la sostenibilitat del medi ambient (cimiteres, residus o contaminació viària).

En aquesta etapa, amb un govern d'entesa a Catalunya, és fonamental que el Programa de les Esquerreres resolgui els dèficits socials en un període no massa llarg.

4.- Paper dels comunistes i de l'organització

Encara que ens falten elements d'anàlisi, caldria però, començar a trobar definicions (no tancades) del nostre projecte cap els moviments socials i populars, que ens permetés actualitzar i redefinir el paper d'aquests: Reivindicatius, mobilitzadors i amb alternatives.

La reflexió inicial partirà de la definició de moviment, quin tipus de subjecte és, quin són els seus interessos, les seves inquietuds com a col·lectiu, les seves relacions, la seva gregarietat. Si té objectius globals, generals o parcials. Cal definir el conjunt d'interrelacions que facilitin la identitat de l'estudi.

És a dir, el moviment popular existeix com a tal, o simplement és ara reflex d'aquella coordinació de la lluita antifranquista, d'oposició al règim i també de reivindicacions davant els dèficits socials de l'època (escoles, hospitals, carrers, centres culturals...) Existeix com a tal o coexisteix en diferents organitzacions de referència que ens permeten classificar-lo més concretament. Per exemple en el seu conjunt (mov veïnal, ja que manté estructura).

D'altra banda, pocs moviments a aquestes alçades de la història són homogenis, ans el contrari, la heterogeneïtat i el ventall interclassista són unes de les seves característiques.

Fins aquí iniciem una reflexió. Ara bé, parlem del subjecte revolucionari: el barri, l'individu, la classe, l'entitat, el poble o potser l'organització popular.

Si triéssim aquesta última, hauríem d'analitzar perquè les persones s'organitzen, perquè treballen i s'organitzen juntes en la persecució d'una finalitat. Els comunistes ja fa temps varem analitzar i caracteritzar quin era el subjecte revolucionari. No era el Partit, ni la revolució, ni el procés i varem concloure de definir-los com a instruments que tenia el poble (subjecte): el Partit en el pla ideològic com a organitzador i dinamitzador de la societat civil alternativa; el moviment polític en relació a les institucions i aliances i al moviment social de caràcter global; el sindicat i el moviment veïnal com a instruments interrelacionats, que en alguns moments interdepenents, però amb plena autonomia d'acció de proposta i de projecte.

Per tant el subjecte de treball que ens aplicarem en aquest comitè nacional serà un dels instruments del subjecte revolucionari i en aquest cas li direm organització popular. Aquella que organitza la gent en la concreció de les seves expectatives, per millorar les seves condicions de vida. És a dir, no en l'àmbit laboral, ni el la definició de la política sinó en els nivells més naturals de la relació de vida ciutadana. En el territori i en la recerca per trobar alternatives justes que permetin al ciutadà desenvolupar-se plenament i satisfer les necessitats de relació i vivència d'una societat plenament democràtica. On les seves expectatives de vida es desenvolupin amb un marc estable (cultura, oci, protecció social...) i que vagi acompanyat de l'element cabdal en tota democràcia: la participació en totes les fases de desenvolupament social i ciutadà.

Per això és important tenir en compte com s'organitza una part del nostre poble, de la nostra gent i de tota la ciutadania:

- per reivindicar més i millor qualitat de vida. Moviment veïnal i plataformes concretes de lluita reivindicativa. Grups i nuclis petits de defensa d'agressions.
- per l'oci. Associacions de tot tipus: culturals; esportives; viatges; folkloriques; artístiques i socials.
- professionals: col·legis; juristes; educatives; formatives...
- amb criteri solidari: les ONG
- associacions econòmiques i empresarials, associacions de botiguers
- sindicats de classe obrers i de pagesia. Estudiants i món universitari.
- de recerca i estudi: fundacions; ateneus
- ambientalistes, ecologistes i naturalistes.
- la lluita per la Pau
- específiques de sectors: juvenils, dones, pensionistes...

Fins ara, els i les comunistes hem intervingut preferentment i quasi exclusivament en el marc de lo reivindicatiu i aquest marc, potser el més important no és "el tot organitzat". És en principi aquell mecanisme de contenció immediat front les agressions, però no és l'alternatiu. Al segle XXI hem d'ampliar la mentalitat, hem de treballar més enllà i superar lo reivindicatiu per assumir la fase de projecte. Però per a això, serà cabdal l'organització dels i les comunistes en l'àmbit de l'activitat humana que és el lloc on es desenvolupen les contradiccions i per això també caldrà superar l'antic model territorialista.

Ara estem en condicions, no les més òptimes, d'abordar el mapa de la zona metropolitana de Barcelona i ens adonarem de la riquesa del teixit social, inclús que la nostra militància participa bastant en l'articulació d'aquest. Participa en entitats i associacions que desconexem el conjunt del Partit, impregnen d'idees (algunes desfasades) els moviments on treballen, i aquí està una de les nostres primeres tasques: Renovar amb mentalitat oberta. Els temps han canviat i la societat avança. Els mètodes i els hàbits han de canviar també i hem de redefinir el treball de reflexió col·lectiva, l'experimentació de noves propostes que s'hagin discutit col·lectivament i la formació individual dels nostres quadres.

Sabem què estan fent els nostres camarades: treball unitari, social, voluntari i fins i tot partidari? Sempre diem que sí, però falta coordinació. Ara bé és cert que participem també de l'alternativa, o no? plantejem hospitals, temes de mobilitat i transport, medi ambient? L'altra cosa és, si és possible, si fem el possible per estendre les lluites, si les impregnem de caràcter mobilitzador i globalitzador, si les interrelacionem (és a dir, la lluita contra l'atur i la precarietat, els acomiadaments i tancaments d'empresa) amb l'organització ciutadana, la necessitat d'invertir en aquesta etapa en "lo públic" etc...

Cal doncs també trobar i experimentar noves formes d'organització del moviment associatiu, el paper que li correspon jugar en aquesta etapa, el paper que hem de jugar nosaltres i el paper organitzador dels individus. Com intervenir i posar sobre la taula els problemes de la ciutadania. És a dir també tenir la capacitat de mobilitzar per donar empenta al nou govern i portar endavant les propostes de transformació social.

En un altre ordre de coses, haurem de conèixer millor quines són les expressions definidores de com s'organitza la societat capitalista contemporània nostra. No hi ha grans diferències en la seva localització en relació a èpoques immediatament anteriors al darrer terç del segle passat. Les esferes econòmica-industrial i financera; la política-institucional i jurídica; la que s'organitza entorn als medis (ideològica) la que s'organitza entorn al món de la cultura, de la nova ciència i de les noves expressions i

aquella que s'organitza entorn a lo social, les expressions d'una nova cultura social, que emergeix heterogènia, moltes vegades progressista.

Els canvis importants que s'estan produint en les estructures productives del nostre país afecten també d'una manera important la composició de les organitzacions socials. Ens correspon en aquesta nova etapa conèixer també, com aquestes expressions del món capitalista estructuren societat, reproduïxen ideologia, fins tal punt que la retroalimentació fa d'aquestes expressions un circuit tancat, un bloc homogeni quasi inalterable.

5.- L'organització comunista al moviment popular

Els i les comunistes que treballem i impulsem organitzacions en el nostre àmbit d'actuació hauríem de concretar les nostres formes d'organització. No han de ser models preestablerts, ni dogmàtics, tampoc administratius, però que sí haurien de tenir en compte que han de ser flexibles i adequats als moments que vivim, és a dir, el moment històric. I en funció de l'estructura real de la societat. Tornem a allò que enuncïàvem al Comitè Central del gener del 2008. Les organitzacions cel·lulars del Partit al Moviment Popular "hauran de tenir capacitat d'incorporar metodològicament en el nostre actuar i pensar, l'actitud col·lectiva, tenir una visió orgànica i consultiva en relació a l'opinió i experiència dels companys/es de les estructures reals".

Ens organitzarem sectorialment en cèl·lules, en el nostre àmbit més proper al nostre treball quotidià. Petites o grans, amb responsables que coordinin i orientin per dirigir col·lectivament els plans de treball i els projectes i que col·lectivament fem la reflexió teòrica necessària per impulsar alternatives allà on estiguem organitzats com a cèl·lula o participem d'organitzacions socials.

Ens organitzarem en barris, ciutats, pobles, comarques, entitats, col·lectius socials o qualsevol altres tipus d'expressions que per la seva finalitat tinguin una vinculació definida en l'activitat humana i en la definició de projectes alternatius.

Tot i que el Congrés aprovarà els Estatuts i els documents definitius, ens atrevim a plantejar que no és d'interès en la construcció del Partit en aquesta nova etapa el mantenir comitès intermitjos. La relació dels comunistes amb l'àmbit orgànic del moviment popular s'estableix en les formes leninistes d'organització, sobre les bases de l'acord col·lectiu dels òrgans de direcció, en la seva aplicació i en la concreció d'aquesta. L'organitzabilitat haurà d'estar doncs en la nostra actuació.

Les cèl·lules i el Comitè Nacional hauran de posar el màxim d'esforç en l'extensió de l'organització i en la creació de noves cèl·lules, atendre la formació individual i col·lectiva i la redistribució de quadres. I en especial en aquesta etapa col·laborar activament amb la resta de Comitès Nacionals per trobar una assentament del conjunt de la militància. En els plans de treball s'haurà de contemplar el treball cap als instruments partidaris, que per la seva importància, la distribució de l'Avant haurà de ser prioritari.

6.- El Comitè de Moviment Popular. Comitè Nacional

Des de les Jornades, ara seria bo fer un repàs i balanç de les nostres activitats:

- Comitè Nacional
- reunions i grups formats (nuclis al Vallès, Sabadell, Barcelona, L'Hospitalet
- Sant Vicenç, Cornellà i Baix Llobregat)
- Dèficits
- noves idees i perspectives

Fins ara ens hem reunit per tal de mantenir un Comitè sorgit a les anteriors Jornades, hem perdut pel camí alguns companys/es per motius personal i altres tasques.

Hem fet un munt de reunions a les comarques, amb dificultats de tots tipus: convocatòries, convivència entre dues formes d'organitzar-nos. La lentitud del procés és excessiva en aquests moments.

Hem reunit diverses vegades als nuclis constituïts amb major o menor fortuna per explicar els acords del Comitè Central.

Caldria ara, donar un salt qualitatiu i quantitatiu d'aquest comitè. Això vol dir agafar una visió global del Partit. Ser un Comitè dirigent per aquesta nova etapa. Dirigir i organitzar noves formes de treball, d'implicar a la nostra gent. Donar idees noves, preparar canvis en les estructures urbanes de la nostra organització. Relacionar-nos amb la resta de comitès nacionals. Coordinar esforços de treball col·lectiu.

7.- Idees marc de treball

Pensem que per avançar en la millora de les condicions de vida del nostres pobles, barris i ciutats s'hauran de remoure conceptes, alguns de vells i d'altres que han perdut personalitat. D'altres però, són de nou estil, que per una banda queden recollits en els projectes polítics de l'esquerra transformadora, és a dir EUiA i en la qual ens veiem reflectits però que necessiten d'una base social sòlida i mobilitzada amb criteris alternatius i que sota el nostre punt de vista de comunistes que treballem al moviment veïnal són irrenunciables:

El dret a l'habitatge és un dret constitucional. La responsabilitat correspon a les administracions de l'estat (govern central, autonòmic i local). L'estat ha de garantir: la reserva de sòl (finançament). I amb sòl públic garantir l'habitatge públic. Control dels preus i plusvàlues així com dels guanys abusius d'empreses i promotores. Qüestionar el finançament d'infraestructures i la seva utilitat. Assegurar el compliment dels compromisos. La lluita contra l'assetjament immobiliari. Nova llei d'habitatge. Reinvertir el concepte de compra per lloguer. Fem aposta per l'habitatge de lloguer que ha de ser en aquests moments superior al 50% del sòl públic destinat a l'habitatge.

La salut pública és una prioritat, afecta transversalment tots els aspectes de la vida diària i és un dret de ciutadania. Apostem per la defensa del model sanitari públic i universalitzat, és a dir, d'un sistema Públic de Salut i apostem també per un model de medicina preventiva de gran abast i que incorpori instruments i mecanismes de defensa quan a la salut laboral. No podem acceptar la gestió des del món privat, les experiències ens demostren que la gestió privada no millora la qualitat dels serveis. No acceptem el copagament.

Per altra banda els insuficients recursos que es destinen a la xarxa de **serveis socials**, fa d'aquesta un servei "assistencialista" i no un dret universal de la ciutadania denunciem les insuficiències importants en la llei de dependència.

Pel que fa a l'**educació** pensem que les AMPA i les entitats ciutadanes tenen molt a dir i s'impliquen cada cop més en la recerca del temps educatiu compartit, és a dir, aquell temps en aquell espai de nous usos i de coordinació d'activitats extraescolars. Per a nosaltres és indispensable treballar per potenciar les Associacions de Mares i Pares com a instruments de reivindicació en lo concret i d'organització i participació ciutadana col·laborant i relacionant el moviment popular, l'educació i la població. La defensa de l'escola pública, la coeducació, la Pau i la laïcitat són també les nostres apostes.

Per nosaltres, els i les comunistes, la participació i/o **participació ciutadana ens els afers públics** i quotidians no és una cosa nova, és el que hem anomenat sempre militància. Fa molts anys que influïm, o ho intentem, en les decisions dels qui detenen el poder (a nivell local, autonòmic, però també a nivell d'empresa, de centre d'ensenyament...) a través del diàleg, del conflicte, del debat, de l'anàlisi, del control, de la protesta i la mobilització.

Cal que busquem i fomentem nous mecanismes d'implicació de la resta de ciutadans i ciutadanes, facilitant la seva organització de manera col·lectiva i horitzontal, reforçant el teixit social local i millorant la comunicació directa. Per això treballarem coordinadament amb els companys i companyes del Comitè Unitari que desenvolupen les seves tasques als diferents nivells (institucionals, mov socials...)

És evident que no podem deixar aquesta feina a les institucions, només cal veure bona part dels dits processos participatius impulsats en els últims anys: consultius, acotats, infantils, amb poca informació... i que han servit, en la majoria de casos, per legitimar decisions ja preses prèviament. La participació ha de significar: anàlisi de les problemàtiques que ens afecten sense limitacions, debat des de totes les posicions i plantejament de propostes; presa de decisions i posterior seguiment i control per part dels veïns i veïnes.

El **model de desenvolupament territorial** generalitzat al món occidental està fonamentat en el funcionament lliure del mercat del sòl i, en conseqüència es caracteritza per un consum extensiu del territori. Així com també per l'explotació dels recursos naturals, com si fossin il·limitats. Els principals beneficiaris d'aquest model territorial són alguns dels principals sectors productius (fabricants de l'automòbil, els distribuïdors de combustible, els promotors immobiliaris, el sistema financer , el promotors de infraestructures).

En quant a la mobilitat, s'ha prioritzat el transport privat, perquè la visió del creixement econòmic ha donat al transport privat un valor positiu relacionat amb l'estratègia de l'acumulació i de la riquesa.

El transport privat s'ha valorat com una condició per al desenvolupament econòmic, per tant es relaciona amb un creixement econòmic. En aquesta valoració social de l'ús del cotxe per anar a treballar, a estudiar o a fer activitats de lleure es considera una clau bàsica per a la vida moderna i pròpia dels països desenvolupats, convertint-se en el màxim exponent de la llibertat individual.

El model basat en l'increment de la mobilitat en vehicle privat com un signe de llibertat individual i de modernitat i la conseqüent construcció d'autopistes, es comença a percebre com un problema que afecta a molts àmbits i que té un cost molt elevat. Genera problemes de contaminació, amb elevats costos ambientals (contaminació acústica, atmosfèrica, consum de recursos no renovables, l'ocupació del sòl i la intrusió de les carreteres, i les infraestructures en el territori).

Potenciar el transport públic en detriment del privat, no és únicament una acció per a la millora del medi ambient, sinó que també comporta la socialització de l'espai públic i un model de societat, no és per casualitat que quan s'han impulsat mesures restrictives per al transport privat, tant CiU com el RACC (que actua en temes de transport com un poder fàctic) les han qüestionat, com a defensors d'un model de societat basat en els valors individualistes.

Hi han hagut diferents actuacions en infraestructures sobre el territori que han generat conflictes (aigua, túnels de Bracons, MAT, IV cinturó.....) i que han estat qüestionats des dels territoris afectats, ja que consideren que aquestes decisions els afecten en el seu futur, i en la seva qualitat de vida i la de generacions futures, i reclamen un model de desenvolupament que incorpori paràmetres socials i ambientals.

Aquest conflictes s'han caracteritzat per una absència total d'un debat social previ sobre la necessitat o no d'aquestes infraestructures, que el fet d'oposar-s'hi és estar contra el progrés i el desenvolupament social i econòmic. Per tant, també ha decidit què és progrés i què no ho és. Les grans infraestructures energètiques, viàries, o de qualsevol altra mena han d'estar precedides pel corresponent debat en una societat ja madura que vol avançar pel camí de la democràcia participativa.

Aquesta lluita no ha de ser la d'una burgesia il·lustrada i sensible pel medi ambient, si no la lluita de la classe treballadora, que l'ha d'abanderar, perquè significa qüestionar un model de desenvolupament econòmic, polític i social.

Com a comunistes, hem de portar el debat més enllà de platejar la propietat del mitjans de producció, sinó que ha de comportar un altre model de desenvolupament, que no sigui una còpia del model de creixement del sistema capitalista basat en l'explotació i ús il·limitat dels recursos naturals, i un sistema de mobilitat basat en el transport individual que no únicament genera problemes de contaminació, sinó que accentuen les desigualtats, ja que comporta la construcció d'un territori centrat en els desplaçament de vehicle privat.

Catalunya, durant tots els anys que CiU ha estat governant, s'ha caracteritzat per desenvolupar una xarxa viària basada principalment en el vehicle tant particular com de mercaderies. L'assignatura pendent ha estat la xarxa ferroviària (que no ha estat la seva prioritat a l'hora dels pactes amb el govern central), les conseqüències les estem pagant actualment. A Barcelona no existeix connexió ferroviària amb la segona corona, el que obliga als desplaçaments del Vallès, Maresme, Baix Llobregat a fer-ho per carretera, la massificació a rodalies (el sistema de transport que utilitzen majoritàriament els treballadors per desplaçar-se), tampoc tenim connexió ràpida amb les diferents capitals de província.

Pel que fa al Tren de Gran Velocitat, aquest ha estat un dels exemples, en que s'ha potenciat un model de tren, basat en criteris d'interessos econòmics, a part de la crítica medi ambiental (consum energètic, i impacte sobre el territori), s'emmarca en la consolidació de Barcelona dins de la macroregió del Mediterrani nordoccidental i com nus de comunicacions.

Aquests mateixos interessos econòmics i les opcions polítiques que els representen, no consideren prioritari fer inversions per millorar la xarxa ferroviària que utilitzen diàriament els treballadors.

Les nostres propostes sobre transport són: Transport col·lectiu per carretera amb la creació d'una xarxa pròpia d'àmbit intercomarcal, i també per complementar la ferroviària, i a nivell metropolitana, creació de carrils bus-vao a les quatre capitals.

Xarxa ferroviària: millora de rodalies en quant eficiència, construcció de noves línies per enllaçar les diferents poblacions metropolitanes, i línies de trens d'alta velocitat que enllacin les quatre capitals.

Tramvia: Potenciar aquest mitjà de transport, tant dins de Barcelona i d'altres capitals, i l'ampliació de noves línies amb les poblacions del voltant de Barcelona.

Nuclears? No, gràcies! Sota aquest eslògan, entitats de tot tipus, com també els comunistes ens vam mobilitzar per dir no a les nuclears, el nostre posicionament va ser i és moratòria per a la no construcció de cap més central i tancament de les existents.

Però cal estar alerta: Quan semblava que ningú defensava l'energia nuclear (encara tothom té present Chernòvil) sorgeixen veus i articles als mitjans que comencen a reivindicar l'energia nuclear com una opció viable aprofitant les incerteses econòmiques, la dependència de preus de cru, crisis energètica, etc... Hi ha sectors econòmics que no dubten en aprofitar-ho. Segurament un d'ells és el lobby nuclear, que pretén convèncer que l'energia nuclear pot ser una opció rentable. Per justificar-ho, esgrimeixen a la previsible evolució a l'alça dels preus dels hidrocarburs, a la profunda preocupació pel canvi climàtic, als paràmetres de Kyoto i a la previsible disminució dels costos financers, per una futura moderació dels tipus d'interès, un altre argument és el de la independència energètica, avui dia massa dependent de l'estranger.

Per als comunistes, l'oposició a l'energia nuclear no és únicament pel perill que comporta com a energia, sinó també perquè representa el mateix model de creixement no sostenible, basat en el consum il·limitat d'energia, i de grans infraestructures que desvertebren i fragmenten el país.

Hem d'impulsar una nova cultura de l'energia basada en l'estalvi i l'eficiència energètica, la gestió de la demanda i la generació elèctrica de fonts renovables a prop dels llocs de consum, desterrant per sempre l'actual model obsolet basat en grans infraestructures.